

לתנועות חזרות: שיגא 054-6868199

זמני ת"א:

פְּנִיטַת הַשָּׁבֶת: 19:10

יְצִיאַת הַשָּׁבֶת: 20:12

ר"ת: 20:44

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 191 לשבת 16.5.2015 – כל אייר תשע"ה

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

בְּחִקְוֵי

סודות מן השמיים (מתוך 'טוב לחסות בה' גיליון 424)

לאחר פטירת האדם מהעולם הזה, עומד הוא בעולם האמת, לפני מלכו של עולם, שם מגלה הוא כיצד התייחסו למעשיו ומהן המצוות היקרות והחשובות בשמיים שבעיניו הברוניות היו כדבר פשוט. האם יודעים אתם מהן המצוות אותם מייקרים ומחשיבים בשמיים יותר מכל? לפניכם המאמר הבא שישנה לכם את ההסתכלות בחיים: "לרבנו ה'חזון איש' היו תלמידים רבים אשר ינקו מתורתו. אחד מתלמידיו המיוחדים, איש צדיק וירא אלוקים היה – ר' צבי שמואל קובלסקי זצ"ל. ר' שמואל הקפיד קלה כבחמורה, וביותר היה מקפיד בקיום מצוות כיבוד אב ואם. באחד הימים נפטר אביו בשיבה טובה ור' שמואל ישב עליו שבעה. מאותו יום ואילך הגיע ר' שמואל במהרה לבית הכנסת על מנת להיות 'חזן' לפני העמוד, כמי שיש לו חיוב על אביו, אשר בכך הוא גורם לו עונג ונחת רוח בשמיים ומעלה את נשמתו מעלה מעלה, כידוע בדברי רבותינו המקובלים. ר' שמואל היה מתפלל ב'בית כנסת הגדול' בו היו נערכים מניינים רבים, זה אחר זה, עם מתפללים רבים אשר אף הם רצו לעלות כשליח ציבור על הוריהם הנפטרים, ולכן כל מי שהיה מקדים ומגיע ראשון לתיבת החזן – היה זוכה. ר' שמואל שהקפיד עד מאד במצוות כיבוד אב ואם בחיי הוריו, הקפיד עוד יותר אחר מותם והיה מגיע מידי בוקר לתפוס את עמדת החזן. והנה, יום אחד, הגיע הוא מוקדם ותפס את עמוד החזן. בינתיים, חיכה הוא כמה דקות עד שיתאספו אנשים ויוכל להתחיל בתפילה. לפתע, הבחין ר' שמואל באדם זקן שזה עתה סיים את תפילתו במניין הקודם שבבית הכנסת והחל לקפל את תפילין וטליתו. או אז, לאחר שסיים בקיפול כליו, עמד והביט לכל עבר בתקוה לראות אם יש מישהו היכול ללוותו בדרך לביתו. מתפללים רבים שזה עתה סיימו את התפילה עשו את דרכם במהירות החוצה לעבר יום עבודה ארוך, בלא לשים לב לזקן הבודד אשר הושיט את ידו הרועדת לעוברים ושבים. ר' שמואל שבינתיים עמד בעמוד הש"ץ והמתין למתפללים, שם לב לחוסר האונים שהיה נתון בו אותו זקן וליבו התמלא עליו בחמלה ורחמים. הוא עזב את עמדת הש"ץ המבוקשת והושיט יד לזקן. הזקן שמח כל כך ונתלה על ידו של ר' שמואל, והשניים החלו בהליכה איטית, פסיעה אחר פסיעה לעבר מורד הרחוב. מידי פעם היה הזקן נעצר ולוקח אויר לריאותיו התשושות. ר' שמואל שהלך עמו בנחת ובסבלנות, ניצל את רגעי העצירה והיה ממלמל חרישית: "יהי רצון שיהא זה לעילוי נשמתו של אבי ע"ה". לאחר זמן מה הגיעו סוף סוף לביתו של הזקן. הזקן הודה מקרב לב לרב קובלסקי על עזרתו הרבה, אך הרב קובלסקי סירב לעזוב אותו. הוא הסביר לו כי הוא יעלה איתו עד פתח ביתו ורק אז יפרדו לשלום כידידים. הזקן כה שמח והחל לעלות עמו מדרגה אחר מדרגה. סבלנות רבה נצרכת כדי להשלים משימה שכזו, כאשר אותו זקן עולה מדרגה אחת בכמה שניות ארוכות הנראות כנצח. הם עלו מדרגה אחר מדרגה, בעוד ר' שמואל ממשיך לכוון במחשבתו: "לעילוי נשמת אבי", עד שהגיעו לפתח דירתו. הזקן נכנס בפתח ביתו והודה לר' שמואל מקרב ליבו ללא הרף. ר' שמואל שמח על המצוה הגדולה שזכה לה עם בוקר, ועשה את דרכו במהירות חזרה אל בית הכנסת כדי להתפלל שחרית. בדרכו הוא נשא את עיניו לשמיים, בתקוה שיוכל אף הפעם לכבד את נשמת אביו ולתפוס את עמדת הש"ץ. הוא ידע שהפעם צריך זכויות מיוחדות לשם כך. מאז שנפטר אביו הוא מעולם לא פספס לעלות ש"ץ. ר' שמואל הגיע לבית הכנסת וראה כי בכל המניינים עמדות הש"ץ תפוסות וכי הפעם יצטרך לוותר על כך. ר' שמואל התחזק בליבו בידיעה כי עשה מעשה גדול, אשר חלילה, מלהצטער עליו. הוא התיישב בין המתפללים והתפלל כאחד מן המנין. הוא סיים את התפילה ויצא לסדר יומו הרגיל. אך הבלתי יאומן אירע באותו לילה... באותו לילה, כשעלה ר' שמואל קובלסקי על יצועיו, נגלה אליו אביו בחלומו, בדמות הוד והדר ואמר לו: "בני, דע לך, כי המצוה הגדולה שעשית היום עם אותו זקן, עושה לי נחת רוח ועונג עצום בשמיים יותר מכל התפילות שעלית ש"ץ לעילוי נשמתו", ואז סיים את דבריו ואמר: "אני מוכן למחול לך על כל התפילות לעילוי נשמתו כש"ץ ובלבד שתעשה עוד מצוות שכאלו?" (ופריו מתוק).

הוי רץ למצוה קלה כבחמורה, שאין אתה יודע שכרן של מצוות, אומר התנא באבות, לפי שבעינינו שלנו, עיני בשר ודם, רק מי שעלה ש"ץ לפני התיבה או רק מי שתרם תרומה גדולה עשה מצוה גדולה ועצומה שאין לשערה – אמת הדבר, אך לפעמים דוקא המצוות ה'קטנות' של עזרה וויתור לאדם נזקק, אשר נעשה מתוך הקרבה של ממש מצידנו, שווה בשמיים יותר מכל דבר וגורם נחת רוח בכל העולמות!.

אם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ (מתוך 'טיש השבת' דף 334)

בעת שכיחן רבי משולם איגרא כרבה של העיר טיסמניץ, באו שני סוחרים אליו לדין תורה מסובך, עיין הרב וביקש מהם לחזור אליו למחרת. לא המתינו הסוחרים למחר, מפני שאצה להם הדרך וחזרו לביתם. בדרך נכנסו לעיירה אחת והציגו את הדין בפני רב העיירה. שמע הרב את הפרטים המסובכים בוויכוח שהתגלה ביניהם ונכנס לחדר הספרים שלו, שהה שם זמן מועט ויצא בפנים שמחות, כשפסק דין ערוך ומסודר בידו לשביעות רצונם של הסוחרים. לאחר תקופה, שוב נסעו הסוחרים לטיסמניץ, וכאשר נכנסו לרבי משולם איגרא, הכיר אותם והשיב להם תשובה שהיתה זהה בדיוק לפסק דין שקיבלו מהרב בעיירה הקטנה. חיכו הסוחרים וסיפרו לרבי משולם, כי פסק דומה קיבלו בזמן קצר אצל רב פלוני. התפעל רבי משולם מכוחו של הרב הצנוע, והחליט לפגוש אותו, כשנכנס ר' משולם לביתו הקטן של הרב, התמלא רעדה, ור' משולם הסביר לו מדוע בא אליו, נבוך הרב וסיפר, כי בשעה שנכנסו אליו שני הסוחרים לא מצא ידיו ורגליו בענין מסובך זה. נכנס לחדר הספרים שלו ובכה לפני הקב"ה וביקש ממנו עצה ותושיה, שלא יאמרו עליו שעם הארץ הוא. "התפללתי בדמעות שלי", סיפר הרב, "ולפתע ראיתי ספר קטן מונח על ארון הספרים שלי. פתחתי משום מה את הספר ומצאתי שם פסק דין ערוך על שאלה דומה של הסוחרים וכך פסקתי". קם רבי משולם ואמר: "לבכות? גם אני יכול, אולם הדרך הנכונה היא לעמול את התורה ולהתייגע בתורה!" ויצא מביתו של הרב.

אם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם (כו,ג)

הגאון ר' מרדכי סגרו ז"ל ממנדיץ כתב כי "אם בְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֵת" סופי תיבות 'ימות' לרמז על מה שאמרו חז"ל (ברכות סג,ב): "זאת התורה אדם כי ימות באהל", שאין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה. ובנוהג שבעולם, שאנשים מרחמים על החכם "המסכן", הממית עצמו באוהלה של תורה ומתנזר מכל תענוגות העולם, אבל דווקא הנהגה זו היא הפותחת את הברכות שבתורה, להשפיע שפע ברכה והצלחה, אורך ימים בימינה, בשמאלה עושר וכבוד. (תורת יהודה דף עא-עב)

וְנָתַתִּי גְשָׁמֵיכֶם בְּעֵתָם (כו,ד)

יש להבין את דקדוק הכתוב וְנָתַתִּי גְשָׁמֵיכֶם בְּעֵתָם. האם הגשמים שייכים לעם ישראל? הלא בידי הקב"ה נמצא מפתח הגשמים. לכאורה צריך היה לומר: וְנָתַתִּי גְשָׁמִים בְּעֵתָם. ומה בא הכתוב להשמיענו באומרו גְשָׁמֵיכֶם? בצעירותי פירשתי את הכתוב, על פי הגמרא במסכת ראש השנה (יז): על הפסוק (דברים יא, יב): "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בְּהַ מְרִשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה". פעמים עיני ה' לטובה ופעמים לרעה, וביארה הגמרא פעמים לטובה כיצד? הרי שהיו ישראל רשעים גמורים בראש השנה, ופסקו עליהם גשמים מועטים. אם לבסוף חזרו ישראל בתשובה, אי אפשר לשנות את גור הדין ולהוסיף גשמים, שכבר נגזרה גזירה. אלא הקב"ה מוריד את הגשמים המועטים על הארץ, בזמן ובמקום הכי נצרך, כגון אחרי שחרדו וזרעו. ופעמים עיני ה' חלילה לרעה, כיצד? הרי שהיו ישראל צדיקים גמורים בראש השנה, ופסקו להם גשמים מרובים, אחר כך סרחו. להוריד פחות מכמות הגשמים אי אפשר, שכבר נפסק הדין. אלא הקב"ה מורידם שלא בזמנם, כגון לפני חרישה וזריעה. על אדמה שאינה צריכה, כגון מדבר או בקרקע שאינה ראויה לזריעה. זה כוונת הכתוב וְנָתַתִּי גְשָׁמֵיכֶם – הגשם הקצוב לכם מראש השנה. בְּעֵתָם – בעת הרצויה ביותר. בתנאי שתלכו בחוקותי, תשמרו מצוותי, ועשיתם אותם, אף על פי שבראש השנה הייתם רשעים. אולם אם לא תשמרו את המצוות ולא תהיו עמלים בתורה, אותן גשמים שנגזרו יבואו שלא בעתם, וירדו על אדמה שאינה צריכה לה. (פניני החיד"א דף תקלו-מתוך ראש דוד).

וְנָתַתִּי גְשָׁמֵיכֶם בְּעֵתָם (כו,ד)

אחד מבני משפחת סלונים שעלתה לארץ הקודש, בשנת תר"ה, נסע פעם לבקר את המהר"ש מילובביץ. התעניין הרבי אצלו על שלומם של יהודי ארץ ישראל, ובתשובתו התבטא האישי: "תמה אני על המובא בספרים, שבארץ ישראל יושבים יהודים בעלי נשמות גבוהות, ואילו אני לא ראיתי זאת". גער בו הרבי: "וכי מבין אתה בנשמות גבוהות? הבה אספר לך מעשה ששמעתי מאבי ה'צמח צדק' ותראה עד היכן מגיע כוחו של יהודי פשוט מארץ ישראל. בכפר אחד בסביבות ירושלים, התגורר יהודי פשוט, שלא קרא ולא שנה, לא ידע פירוש המילות שבתפילה ולא את סדר התפילות. מדי שבוע נהג להיכנס בקביעות לירושלים ולבקש מהרב שיסדר לו את סדר התפילה לימים הבאים. פעם הגיע האיש בערב ראש חודש מרחשון אל הרב, וביקש שירשום לו את סדר התפילה לשבועות הקרובים, כי חושש הוא שלא יוכל לבוא לירושלים בימי החורף כאשר הדרכים מלאות בבוץ ורפש, עשה הרב כבקשתו, אולם באחד מימי השבוע הבא הוצרך, האיש להגיע לירושלים כדי לרכוש דבר מה, ולפלגאיתו ראה שכל חנויות היהודים סגורות. נבהל הכפרי, וחשב שטעה בחשבונו והגיע ביום

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

שבת קודש, אלא שפתאום ראה יהודי אחד הולך ובידו תלית ותפילין. התיישרה דעתו, אבל עדיין עמד ותהה: "מה יום מיומיים?" וניגש לשאול את היהודי. סיפר לו הלה כי היום הוא תענית ציבור, והאיש הצטער שאכל ביום תענית ולא התפלל את סדר התפילה בתעניות הציבור. הלך אל הרב ובקול בוכים התאונן בפניו מדוע לא רשם לו שהיום צריך להתענות עם הציבור. הרגיע הרב את רוחו. הנסערת וסיפר לו, כי אין זו תענית קבועה שקבעו חכמים, אלא תענית שגזרו בירושלים על עצירת גשמים. התפלא האיש וקרא בפליאה: "האם לשם כך צריך לגזור תענית על הציבור? אני נוהג לצאת אל השדה בכל פעם שהגשם מתעכב מלבוא, קורא אל ה' בחוזקה והגשם מתחיל מיד לרדת. התפלא הרב וביקש ממנו לעשות כן עכשיו, והאיש עשה כדבריו. עמד בחוץ וביקש בתמימות מהקב"ה שיוריד גשם, ובקשתו התמלאה מיד. כשסיים הרבי סיפורו, אמר לאורח: "האם יוכל אתה להעריך מי בארץ ישראל הוא בעל נשמה גבוהה?" (טיש השבת' גיליון 102)

אם בַּחֲקֵתִי תִּלְכוּ... וְנִתְּתִי שְׁלוֹם בְּאַרְץ וּשְׂכֻבְתָּם וְאֵין מַחְרִיד וְהַשְׁבַּתִי חַיָּה רְעָה מִן הָאָרֶץ (כוו),
מובא בספר חסידים: שני שונאים לא יקברו זה אצל זה, וכן לא יקברו צדיק אצל רשע, ופעם אחת רצו לקבור רשע אצל צדיק והיה נחש כרוך על פי המערה. ונראה לפרש על פי זה את הפסוקים בפרשתנו:
"אם בַּחֲקֵתִי תִּלְכוּ" - שיהיו כל ישראל עושים רצונו של מקום, ולא יהיו רשעים, ואם יתקיים **"וְנִתְּתִי שְׁלוֹם בְּאַרְץ"** - שלא יהיו שונאים זה את זה. או אז **"וּשְׂכֻבְתָּם"** - תוכלו לשכב לאחר מיתתכם בשלום, **"וְאֵין מַחְרִיד"** - שאז אין מה לפחד שמא יקברו שני שונאים זה ליד זה, או צדיק ליד רשע, כיון שכולם צדיקים ושלום בין כולם. ולכן גם **"וְהַשְׁבַּתִי חַיָּה רְעָה מִן הָאָרֶץ"** - שלא יהיו צריכים שנחש יהיה כרוך על פי המערה (כנ"ל) מפני שכולם צדיקים. (דברי מהרי"א)

וְכִשְׁלוֹ אִישׁ בְּאָחִיו .. וְלֹא תִהְיֶה לְכֶם תְּקוּמָה לְפָנַי אִיבֵיכֶם (כו,לז)
"וְכִשְׁלוֹ אִישׁ בְּאָחִיו" - כאשר אדם כושל באהבת אחיו, מדבר עליו רעות ומקטר עליו אז **"לֹא תִהְיֶה תְּקוּמָה לְפָנַי אִיבֵיכֶם"** - דהיינו לא תהיה תקומה לפני האֵיב שהיא היצר הרע. כאשר האדם חוטא, אותו מלאך שנברא מן העבירה בא לפני הקב"ה ומקטר עליו, ורוצה לפרוע את חובו, והקב"ה דוחה אותו מפני שמרחם על בנו ומחכה שיעשה תשובה, אבל כאשר מצטרף "חברו" של אותו אדם ומקטר גם הוא על מעשיו, מתקיים בו הכתוב (דברים יט,טו): **"עַל פִּי שְׁנַי עֵדִים.. יָקוּם דְבָר"** - ומכאן כבר אין תשובה לקב"ה למקטר ונותן לו רשות לפרוע ומכאן יובן **"לֹא תִהְיֶה תְּקוּמָה לְפָנַי אִיבֵיכֶם"**.

וְאִם מִבֶּן שְׁשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה אִם זָכַר וְהָיָה עֲרַפְךָ חֲמֹשֶׁה עָשָׂר שָׁקֶל וְלִנְקָבָה עֶשְׂרֵה שְׁקָלִים (כוז),
פִּירַשׁ רַש"י: כשמגיע לימי הזקנה האשה קרובה להיחשב כאיש, לפיכך האיש פוחת בהזדקנו יותר משליש מערכו והאשה אינה פוחתת אלא שליש בערכה". ופירש רבינו החיד"א בספר 'פני דוד' שטעם הדבר שהאשה חשובה יותר מאיש לעת זקנה, הוא משום שהאשה בזקנותה חדל ממנה אורח כנשים ופסקה בכך זוהמתה, והיא מטהרת ומתקדשת ונעשית רוחנית יותר, אך אצל האיש ונהפוך הוא, שבזקנותו כשל כוחו במתניו, ולכן בזקנותו יוצא בגרעון ומך מערכו.

וּבַמְדַרְשׁ שְׁמוּאֵל פִּירַשׁ אֶת הַמִּשְׁנָה בַּאֲבוֹת (פ"ג מ"י): "שָׁנָה שֶׁל שְׁחִרְיָת, וַיֵּין שֶׁל צְהָרִים, וְשִׁיחַת הַיְלָדִים, וְיִשִּׁיבַת בְּתֵי כְּנִסְיוֹת שֶׁל עַמֵּי הָאָרֶץ, מוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם". ש'שָׁנָה שֶׁל שְׁחִרְיָת' היא כנגד ימי הנעורים, שאז היא תקופת השחרות, והאדם ישן בה ממצוות ומעשים טובים. **"וַיֵּין שֶׁל צְהָרִים"** הוא כנגד התקופה האמצעית של חיי האדם שהיא בבחינת 'צְהָרִים', שאז האדם מתענג בתענוגי התבל ושוחה יין לרוויה. ואם לא למד אז בזקנותו מתקיים בו **"שִׁיחַת הַיְלָדִים, וְיִשִּׁיבַת בְּתֵי כְּנִסְיוֹת שֶׁל עַמֵּי הָאָרֶץ"** וכל היום יושב ומספר בשיחות ילדים. וכל אלו מוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם בְּעַל כּוֹרְחוֹ רִיקָם מִן הָעוֹלָם ומאומה אין בידו להוליך עמו לאחר פטירתו. והוסיף זהו שאמרו: "סבא בביתא פחא בביתא", כי לכאורה וכי כל סבא הוא 'פחא' והרי יש זקנים תלמידי חכמים ועוסקים בתורה? אלא ש'סבא בביתא' הוא פחא, דהיינו שהוא עם הארץ ויושב בבית במקום ללכת לבית המדרש ולעסוק בתורה, אך סבתא טוב שתהיה בבית. אמנם זקן שהולך לבית המדרש ומנצל את זמנו בוודאי שהוא בר מעלה. (בארה של תורה' גיליון 114)

לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירנו ואם המר ימירנו והיה הוא ותמונתו יהיה קדש (כו, לג)
שלוש כתות עומדות ליום הדין: בינוניים, רשעים גמורים וצדיקים גמורים. אומר ה"אדרת אליהו" בדרך צחות:
לבינונים מורה התורה "לא יבקר בין טוב לרע" – אל תהיה לי 'בינוני', המקפץ בין טוב לרע! וכל שכן "לא
ימירנו" – שלא ימיר את היצר הטוב ביצר הרע. "ואם המר", אם חטא והפך לרשע, מה יעשה? מורה לו התורה:
"ימירנו" – חזור מיד ליצר הטוב, עשה תשובה אמיתית! ואז, לאחר שישב באמת ובתמים – "והיה הוא ותמונתו
יהיה קדש". שני רמזים בכפל המלים "והיה הוא ותמונתו"... שבפסוק: לא זו בלבד שאותו בעל תשובה נחשב
צדיק גמור, אלא שעברות נעשות לו כזכויות. ועוד: מעתה – אומרת לו התורה – תעבד את ה' עם שני היצרים.
היצר הרע ישועבד לעבודת ה' יחד עם היצר הטוב.

מעשה שהיה

הרמב"ם, צדיק נשגב וחכם עצום, המפורסם בכינוי "הנשר הגדול", היה משמש כרופאו האישי של מלך מצרים.
ויהי היום, ויתקנאו בו שרי המלך הגויים, ויסיתו את המלך כי ידיח את הרמב"ם, וימנה תחתיו רופא מוסלמי,
ושמו כמון, ויבטיחוהו שמומחיותו אינה נופלת ממקצועיותו של הרמב"ם. שמע המלך את טענותיהם, וקרא
לשני הרופאים, והציב בפניהם אתגר: כל אחד מהם ינסה להרעיל את רעהו, ומי שיוותר בחיים – הוא יהיה
רופא המלך. על שניהם להתייצב בפני המלך, וכל אחד מהם יבלע את הסם שיתן לו רעהו, ולאחר מכן מותר לו
לבלוע כל סם שהוא חפץ בו, בכדי לנסות לבטל ולנטרל את הסם הראשון – הרעל. האמת היתה, שגם הרופא
המוסלמי היה מומחה וידוע שם, ובקיא בכל התרופות והרעלים, ויודע היה כיצד להתמודד איתם ולנטרלם.
הרופא הנכרי הלך לביתו, ובילה שבוע שלם לרקיחת רעל חזק ומהיר השפעה, סם מוות נורא. ולהבדיל ממנו.
הרמב"ם הקדוש שם מבטחו בהשם יתברך והחליט להיות נאמן לייעודו – לרפא בני אדם ממחלותיהם, ולא
להשתמש בידיעותיו לשם רציחה וכליה. היום הקובע הגיע. שני הרופאים התייצבו בפני המלך כשבידיהם
סמיהם. כמון, הרופא הנכרי, הושיט לרמב"ם את הסם הנורא שהכין. הרמב"ם בלעו, ומיד נטל את התרופה
שהכין וביטל על ידה את השפעת הרעל. הוא נותר בחיים. עתה הושיט הרמב"ם לכמון דבר מאכל. בלעו
כמון, ומיד לאחריו נטל אף הוא סם מיוחד נגד רעלים. אבל – הפלא ופלא, הוא לא חש כלל בשום צמרמורת
או חולשה, שמדרך הטבע היה על הרעל לגרום לו, הוא פשוט לא חש במאומה, כאילו הוא לא בעל כלל
רעל – כפי שאמנם היה... ואז ניעור בו החשש, שהפך עד מהרה לפחד נורא: אולי הרמב"ם ברוב חכמתו נתן לו
סם שפעולתו איטית, והוא יתחיל לעבוד רק לאחר שהחומרים המנטרלים שהוא בלע יפסיקו כבר להשפיע?
ואולי, אולי הרמב"ם נתן לו סם מיוחד שיתחיל לעבוד רק כאשר הוא יאכל מאכל נוסף, בשר, למשל?
ומחמת החשש והפחד העצום מכך, פסק מיד כמון מלאכול בשר. ואולי פולין הם אלו אשר יתחילו את פעולת
הסם –? פסק מלאכול פולין. ואולי חיטה –? פסק מלאכול מוצרי מאפה. ברוב פחדו, לא שתה אלא חלב פרה
שנחלב מול עיניו. כעבור שבוע פגשו הרמב"ם, חיוור ורזה, ושאלו ברוב חכמתו: "אמור נא לי, כאשר אתה
שותה חלב פרה – כיצד הנך מרגיש?" שמע זאת כמון, החוויר כסיד, קיבל התקף לב, ומת אחוז שבץ מרוב
פחד... או אז אמר המלך: "עתה ידעתי שאתה הוא אכן הרופא הגדול מכולם! למצוא רעל, שמשפיע רק לאחר
שבוע ימים!" אמר לו הרמב"ם: "אדוני המלך, לא הרגתי אדם בימי חייו! הוא לא מת על ידי. הוא מת על ידי
עצמו, מכוח דמיונו בלבד..." למעשה, זוהי אחת הקללות האיומות שבתוכחה, בפרשתנו (כו, יז): "וְנִסְתָּם, וְאֵין
רִדְף אֲתָכֶם", "וְרִדְף אֲתָם קוֹל עֵלָה נִדְף וְנָסוּ מִנֶּסֶת חָרֵב וְנָפְלוּ וְאֵין רִדְף" (כו, לו) – אם לא פחדו אלא מקול עלה
נידף, שהוא פחד שווא מבלי סיבה, ומפניו נסו כמפני חרב – ממה נפל –? מהפחד... והלוואי שנזכה לעשות רק
רצון אבינו שבשמים, ותתקיימנה בנו רק הברכות. (שבילי הפרדס' גיליון 32)

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, שגיב בן
רותי. הצלחה ופרנסה טובה: לשגיב בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה
לרפואה שלמה: אהרון רפאל בן רבקה, ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן
שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן
ציפורה, יוסף בן ציפורה.
לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל,
רחמים בן מורוור ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארוז בן חיה ז"ל,
יוסף מיכאלשילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת
תמרה ז"ל.